

משנה מגלה פרק ב

Mishnah Megillah, chapter 2

(1) If one reads the *Megillah* out of sequence he has not fulfilled his obligation. [This is deduced from the verse: “And these **days** shall be **remembered** and celebrated” (Ester 9:28), just as **days** cannot be reversed, so too, **remembering** by reading the *Megillah* cannot be reversed]. If he

read it by heart, or if he read it in [the] Targum [translation which he did not understand], or any other language [which he did not understand], he has not fulfilled his obligation. [The verse states: “And these days shall be **remembered** and it is also written: “Write this as a **remembrance** in the Book” (Exodus 17:14), just as in Exodus, **remembrance**, indicates a written format, so too, **remember** in Esther also refers to reading from a written text, thus one reading by heart has not fulfilled his obligation]. However, for those who speak a foreign language it may be [written and] read in that foreign language. One who does not speak Hebrew, yet heard it [read from a scroll] in *Ashurit* [Hebrew], has fulfilled his obligation.

(2) If one reads it with stops [even if he could have completed the entire reading during one of those stops] or [if one reads it] while half asleep, he has fulfilled his obligation. If one was writing [a new *Megillah*, copying each sentence while reading it out loud from a kosher *Megillah*], or if one [reads each sentence and then] expounds upon it, or [reads it to check for mistakes and] corrects it, if he intended to fulfill [his obligation] he fulfills his obligation; if not, he does not fulfill his obligation. [If a *Megillah* was written in *sam* [ink derived from a type of a grass], *sikra* [a red chalk-like stone], *kumus* [gum] or

רבנו עובדיה מברטנורא

א הקורא את המגילה למפרע לא יצא. דכתיב (אסתר ט) ודימים האלה נזכרים ונעשים, מה עשיית דימים אי אפשר למפרע, דאי אפשר שיהיה חמשה עשר קודם ארבעה עשר, אף זכירה שהיא קריאת המגילה, למפרע לא יצא: קראה על פה לא יצא. כתיב הכא נזכרים, וכתיב התם (שמות יז) כתוב זאת זכרון בספר: קראה תרגום בכל לשון לא יצא. הכי קאמר, עברי שקראה תרגום ואינו מבין בלשון תרגום, או בכל שאר לשון שאינו מבין, לא יצא: אבל קורין אותה ללועזות בלעז. באותו לשון שהם מבנינים. ובלבד שתהא כתובה באותו לשון, שלא יהא קורא על פה: והלועז ששמע אשורית יצא. ויונית הרי הוא באשורית לדין זה, אלא שכבר אבד אותו לשון היוני ונשתכח, כדכתבין לעיל: ב סירוגין. שקרא מעט ושהא, וחזר וקרא מעט ושהא, אפילו שהא יותר מכדי לגמור את

kanktum [vitriol] or on paper or on unfinished parchment, he did not fulfill his obligation [he] only [fulfills his obligation] if [he reads from a *Megillah*] written in *Ashurit* and on parchment and with [permanent] ink.

(3) A resident of a town [where the *Megillah* is read on the fourteenth] who went to a [walled] city [where it is read on the fifteenth], or, a resident of a city, who went to a town, if he intends to return to his original place [for example, if he was from a walled city and intends to leave the fourteenth at night anytime before dawn of the fourteenth, or vice versa, if he was from a town and intends to leave the walled city anytime during the night of the fifteenth] he reads as [the people residing in] his original place [i.e., in the first case on the fifteenth and in the second case on the fourteenth], but if not, he reads with them. From where must one read in order to fulfill his obligation Rabbi Meir says: [He must read] all of it. Rabbi Yehudah says: [From the verse:] “There was a Jewish man,” (Ester 2:5). Rabbi Yose says:

From “After these things” (ibid3:1).

(4) All [including women] are qualified to read the *Megillah*, except for a deaf person [following the view of Rabbi Yose that if one reads without hearing the words he has not fulfilled his obligation (Berakhot 2:3)], an imbecile, and a minor. Rabbi Yehudah declares a minor qualified [the *halachah* does not follow

רבנו עובדיה מברטנורא

כולה יצא: היה כותבה כו'. כגון דכתביה כולה ומנחא קמיה וקרי פסוקא פסוקא במגילתא דמנחא קמיה וכתב לה, דלא נפיק ידי חובתיה אלא כשקורא במגילה שהיא כתובה כולה: אם כוון לבו. לצאת בקריאה זו: בסם. שורש עשב שקורין לו סמא: בסקרא. אבן שצובעין בה אדום: קומוס. מין שרף, ובלע"ז גומ"א: קנקנתום. ודריאול"ז בלע"ז, ובערבי זא"ג: נייר. עשוי מעשבים על ידי דבק וכותבים עליו: דפתרא. עור שלא נשלם תקונו. דמליח וקמיה ולא עפיץ: על הספר. על הקלף: ג בן עיר. שזמנו בארבעה עשר: שהלך לברך. שזמנו בחמשה עשר: אם עתיד לחזור למקומו. אם הוא בן כרך שהלך לעיר ועתיד לצאת מן העיר בליל ארבעה עשר קודם עמוד השחר, אע"פ שהוא בלילה בעיר, הואיל וביום לא יהיה בעיר אין זה אפילו פרוז ליומו, הלכך קורא במקומו בחמשה עשר. אבל אם אין עתיד לצאת משם הלילה דהשתא הוי פרוז לאותו היום, אע"פ שעתידי לחזור למחר או ליום אחר, נקרא פרוז וקורא עמהם. והוא הדין לבן עיר שהלך לברך, אם עתיד לחזור בליל חמשה עשר לא הוי מוקף ליומו וקורא ביום י"ד ואע"פ שהוא בכרך אבל אם אין עתיד לחזור בלילך ט"ו אינו קורא בארבעה עשר אלא ממתין וקורא עמו. והכי מפרשי לה למתניתין בגמרא: ר' מאיר

אומר כולה. והלכה כר' מאיר: ד הכל בשרין לקרות את המגילה. הכל לאתויי נשי: חוץ

Rabbi Yehudah]. The [day reading of the] *Megillah* may not be read, nor may circumcision be performed [the verse states: “And on the eight day” (Leviticus 12:3)], nor may immersion, or, sprinkling take place, [regarding one who requires the purification process after having been defiled by a corpse the verse states: “And ... on the third day and seventh day” (Numbers 19:19)], and so too, regarding a woman [who is a *zavah*] counting a [free] day corresponding to a day [of flow] may not immerse herself until the sun has risen. However, if any of these had been performed after dawn has appeared [since the day begins at dawn], it is valid [however, being that dawn is difficult to ascertain the Rabbis instituted sunrise as the proper time].

(5) The entire day is valid for the reading of the *Megillah*; for the reciting of *hallel* and for the blowing the shofar and for taking the *lulav*; reciting the *mussaf* prayer and the *mussaf*-offering; the confession over the bulls [offered for the unwitting ruling resulting in the violation of a prohibition punishable by *karet* by the High priest or *Sanhedrin* (Leviticus 4:1 ff.); the confession of the tithes [“I have removed the holy portions from the house” (Deuteronomy 26:13)]; the confession of Yom Kippur; the leaning of the hands (see Leviticus 1:4);

רבנו עובדיה מברטנורא

מחרש. מתניתין ר' יוסי היא דאמר הקורא ולא השמיע לאזניו לא יצא: ר' יהודה מכשיר בקטן. ואין הלכה כר' יהודה: **אין קורין את המגילה.** שחייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולחזור ולקרותה ביום. וקריאה של יום לא תהא אלא לאחר הנץ החמה, דכתיב (אסתר ט) והימים האלה נזכרים ונעשים: **ולא מלין.** דכתיב (ויקרא יב) וביום השמיני ימול: **ולא טובלין ולא מזוין.** דכתיב בהזאה (במדבר יט) והזה הטהור על הטמא ביום השלישי וביום השביעי, והוקשה טבילה להזאה. ודוקא כשטובל בשביעי אמרינן דאין טובלין אלא ביום, ולא אמרינן משחשיכה בתחילת (לילה) ז' ראי לטבילה, אע"ג דלילה תחלת היום הוא. אבל משעבר יום שביעי מותר לטבול בלילה: **שומרת יום כנגד יום.** באחד עשר ימים שבין נדה לנדה, אם ראתה יום אחד, שומרת יום מחרתו וטובלת באותו יום עצמו משתנץ החמה: **משעלה עמוד השחר כשר.** דמשעלה עמוד השחר אקרי יום, דכתיב בספר עזרא (נחמיה ד) ואנחנו עושים במלאכה (וגו') מעלות השחר ועד צאת הכוכבים, וכתיב בתריה והיה לנו הלילה למשמר והיום למלאכה. ולא אמרו עד הנץ החמה אלא כדי לצאת מספק לילה, לפי שאין הכל בקיאת כשיעלה עמוד השחר: **ה ולוידוי הפרים.** פר כהן משיח, ופר העלם דבר של צבור, שמתודים עליהם חטאם שהביאום עליו: **ולוידוי מעשר.** ביערתי הקודש מן הבית: **לסמיכה.** וסמך את ידו על ראש העולה: **להגשה.** מגיש את המנחה תחלה בקרן מערבית דרומית

slaughtering, waving, bringing near [the vessel with the meal-offering to the west-south corner of the altar]; taking the three-fingers-full [of the meal-offering] and offering it on the fire; piercing the neck of the bird-offering and receiving the blood [in the basin]; sprinkling [or the placement of any sacrificial blood on the altar] and causing the suspected woman

לְתוֹפֵה, לְהִגְשָׁה, לְקַמֵּיצָה, וּלְהַקְטִירָהּ, לְמִלִּיקָה, וּלְקַבְּלָהּ, וּלְהִזִּיחָהּ, וּלְהַשְׁקִיתָ סוּטָה, וְלַעֲרִיפֶת הָעֵגְלָה, וּלְטֹהֶרֶת הַמִּצְרַע: וְכָל הַלֵּילָה כְּשֶׁר לְקַצִּירֵת הָעֶמֶר וּלְהַקְטִיר חֲלָבִים וְאַבְרִים. זֶה הַכֹּלֶל, דְּבַר שְׂמִצּוֹתוֹ בַּיּוֹם, כְּשֶׁר כָּל הַיּוֹם. דְּבַר שְׂמִצּוֹתוֹ בַּלַּיְלָה, כְּשֶׁר כָּל הַלַּיְלָה:

to drink and breaking the neck of the heifer and purifying the leper.

(6) The entire night is valid for reaping the omer and burning the fats and limbs [of the afternoon, *tamid*, burnt-offering on the altar]. This is the general rule: Any rite that is performed during the day [including the frankincense which is placed on the showbread], may be performed the entire day, and any rite that is performed at night [including eating the passover sacrifice], may be performed the entire night.

רבנו עובדיה מברטנורא

של מזבח, ואחר כך קומץ: ולקמיצה ולהקטרה. בהקטרת קומץ קאמר, שהוא במנחה כנגד זריקת דם זבוחים, ואינה כשרה אלא ביום. אבל הקטר חלבים ואברים כשר כל הלילה כדתנן במתניתין: לקבלה. קבלת הדם במזרק: להזיחה. הזיית פרים הנשרפים וכל חטאות הפנימיות. וזריקת דם על המזבח נמי קרי הזיחה: ולהקטר חלבים ואברים. מותר תמיד של בין הערבים, דכתיב בהו (ויקרא ו) היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה: זה הכלל דבר שמצותו ביום כשר כל היום. לאתויי סדור שתי בויכי לבונה שנותנים על לחם הפנים: ודבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה. לאתויי אבילת פסחים שכשר כל הלילה. ולא אמרו חכמים עד חצות אלא כדי להרחיק את האדם מן העבירה: